

KORKULARA DÜDÜK SESİ NE YAPSIN?

Mustafa Çiftci

■ Fatma Aşan, Sıtkı Aşan ve Semih Aşan'ın aziz hatıralarına hürmetle...

Babam berberdi. İlçemizin üç berberinden biriydi. Ben de okumadığım için yanında çıraktım. Babam okulu bırakmama ses etmediydi. “Yavrum sen ‘davşan tabiatlısın’ narin adamsın, seni zorlamak değil esirgemek lazım. Ben seni esirgerim. İşte okul işte dükkân tercih senin.” dedi. Ama annem beni zorlamak taraftarıydı. “Erkek çocuğusun azıcık yırtıcı ol. Kim seni her zaman esirgeyecek?” derdi. Ama zorlamayla olmuyordu işte. Ben berberliği benimsedim. Az zamanda tıraş yapmayı iyice seyredip becerikli kediler gibi hemen aklıma yazdığım için. Çıraklıktan çıkıp kalfa gömleğini giymeme az kalmıştı. Babam; “Bir de dükkânı sana bırakıp da rahatlarsam o zaman kafamda başka işler var.” derdi. “Başka işler” dediği de gazetelerden, takvim yapraklarından, müşteri hikâyelerinden kendine bir rota oluşturmaya idi. Dükkânı bana bırakınca anamı da yanına alacak Türkiye’de işaretlediği ne kadar yer varsa gezecekti. En son olarak umreye gideceklerdi. Ben de babamın bu planına duacıydım. “Ne iyi olur. Gidin gezin tabii...” diyordum.

Babam bir sabah ilk müşteriyi saç, sakal toplarken biraz sendeledi sonra olduğu yere çuval gibi yığıldı. Koşuştuk. Başına biriktik. Doktor diye bağırın çağırın arasında babam tek kelime diyemeden gitti. İnsan başına geleceği bilemiyor. Biz ortada kaldık. Bizim kalfamız babam ölünce başka berberin yanına geçti. Dükkânda bir ben kaldım. Ben ne de olsa gencim, kendime güvenmem lazım. Hatta dükkânı çekip çevirip tıraş işini halletmem lazım. Ama benim berber aynalarında bile kendime söylemekten çekindiğim korkularım vardı. Babam önümdeyken kolay olan her şey şimdi birer ejderha kesilmiş üstüme harlı nefesiyle tıslıyordu. Dükkânı nasıl işleteceğim, babama gelen müşteri bana gelecek mi? Evde bir anam iki bacıma nasıl bakacağım? Bizim arsamız, tarlamız yok. Ne edeceğim de onlara bakacağım? Ben

korkularımı büyütüp, besleyerek dükkânda tam yirmi üç gün bekledim. Baş sağlığı için gelenlerin dışında kimse gelip de “Nedir niyetin, kendine bir plan çizdin mi?” demedi.

Yetim kısmı kendi plan çizerse uymak zor gelmez ama başkasının planına uymak nefesine ağır gelir. Tamam ama ben kimselere diyemedim ki ben korkuyorum hem de çok korkuyorum. Aç kalmaktan, anamı ortada bırakmaktan, bacılarımı sahipsiz komaktan korkuyorum. Biri gelse bana bir yön gösterse, hiza verse, o yöne doğru yürüsem, benim kendi aklıma itibarım yok. Aklım benim elimde bir oyuncak olmuş, kendine hayrı olmayan akıl bana neylesin?

Sadece bu korkularım değil. Akşam olunca beni bir el boğuyor gibi oluyor. Karanlıktan, ani seslerden, birden parlayan ışıktan ve daha sayısız şeyden ürküyorum.

Böylece geçti bir zaman. Dükkân kirasını ödeme zamanı geldi. Dükkân sahibi kiradan evvel fikrimi almak istedi. “Devam edecek misin? Yoksa kapatacak mısın? Bir karar ver ama çabuk karar ver. Dükkânı bekleyenler var.” dedi. Bu laf da pek zoruma gitti. Demek dükkânı bekleyenler var. O bekleyenler babamın ölümünü de bekliyorlar mıydı acep?

Meğer beklemek kul kısmına yazılmış bir yazıymış. Biz de beklemeye başladık. Anam sadece ağlıyordu. Arada lafı bana getiriyor. “Bir şeyler yap oğlum kurtar bizi!” diyordu. Bacılarımın biri hafif deli dembelektir. Zaten onun aklı yetmiyordu. Ama benden büyük bacım ki biz ona “aba” derdik. Abam bana çok nasihatler verdi. “Dik dur...” dedi. “Senin dik durman çok kaza bela savar başımızdan.” dedi. Ben abama da diyemedim korkuyorum diye.

Sonunda biz dükkânı devrettik. Bende berberlik yapacak ışık göremediler belli ki. Sonra ne yapalım nasıl geçim edelim derken anam dedi ki benim dayımın torunu var. İstanbul’da inşaat yapar satar. Onu arasam, seni söylesem, daraldık kaldık desem belki bir el uzatır...

Aradık dayı oğlunun adı Sabri. Anamın deyişiyle “Sabir” anamın dili dönmezdi her lafa. “Sabir abi” diye başladı anlatmaya. Adam sadece “gelsin beni bulsun” dedi.

İstanbul’a indim. Bacaklarım titriyor desem inanır mısınız? Korku insana soluk aldırıyor. Şimdi düşünüyorum da benim kadar korkusu olan bir çocuk, doktora götürülür. “Bu çocuk bıraksan korkusundan uçup gidecek. Yoklara karışacak. Aman bir şifa...” derlerdi. Ama benim gibi erkek çocuğu olunca korku sana yakıştırılmıyor, korkun hastalık sayılmıyor. Hasta olmak da nazlanacak kimsen olursa mümkün oluyor. Benim nazımı kim çekecekti ki...

Zaten naz çekmeyi bırak, yüzüme bile bakan olmadı. Sabri abimizi ilk gördüğümde yemek yiyordu. Karşısına oturdum. “Annemin selamı var.” dedim. “Hıı...” dedi. “Annem size Sabir diyor.” dedim. Ben ecik güler herhâlde diye bekledim ama Sabri abi; “...ananın aklı o kadar işte...” dedi. Nasıl sinir oldum

anlatamam. Sonra yemeğini bitirene kadar bekledik. Sabri abi geriye çekildi. Göbeğini yerleştirdi. “Bakın oğlum buraya çay verin yeğenime benim de kahvem gelsin.” dedi. Sonra bana döndü. “Benim adımlı Sabir deme. Burada akra-balık, hısımlık lafı açma. Benim lafımın üstüne laf söyleme. Sana bekçilik vereceğim. Gece inşaatı bekler gündüz uyursun.” deyince ben irkildim. “Ben gece karanlıktan korkarım, burada gündüz senin hizmetinde olsam.” diyemedim. Yutkundum kaldım...

Gece nöbetim başladığında kuş gibi pır pır ediyordum. “Arada bir elindeki feneri sağa sola tut. Aha şu da düdüğü. Çal öylesine... Burada biri olduğunu bilsinler.” dediler. Gece çevre evlerden gelip kalas ve demir çalarlarmış onlara bakacakmışım. Gece korkularım arttı. Elimde fener ağzımda düdüğü, titreyerek bekledim koca inşaatı.

İnşaatı sabah altıya kadar bekliyordum. Sonra amele kısmı geliyordu. Ben yatmaya gidiyordum. Ben belledim ki akşama kadar yatarım. Meğer öğleye kadar yatıp sonra kalkıp yazıhanede akşama kadar oturan Sabri abimize hizmet edecektim. O hizmetlerim sırasında bardak kırdım, çaydanlık devirdim, telefonlara yetişemedim. Hepsinde bir araba laf yedim. Hata yapmayayım diye korktukça her iş çatalandı.

Sabri abi,

-Seni nerden başıma bela ettim... diyordu.

-Anama deme beni geri gönderme... diye çok yalvardım.

-Oğlum ecik gözünü aç bak şöyle bir etrafına, korkma seni yemezler... dedikçe ben titriyordum.

Bir zaman böyle titreyerek geçti. Ha bu arada ben korkunca midem bulanır. Gece karanlıktan gündüz Sabri abiden korkunca midem ağzıma geliyordu. Bir şey yiyemez oldum. Kusmaktan da korkuyordum. Elim ağzımda geziyordum gebe kadınlar gibi affedersiniz...

Bir gece inşaatı dolaşırken bir anda boşluğa basmamla yere düşmem bir oldu. Apartman boşluğuna düşmüştüm. Yerimden kıpırdayacak hâlim yoktu. Acıdan soluk alamaz hâldeydim. Öyle soluksuz yattım bir zaman. Sonra aklıma düdüğü geldi. Güç bela düdüğü buldum. Çalmaya başladım. Bütün gücümle üfledim. Sanki soluğum, nefesim, benim korkularıma karşı bir rüzgâr olmuş, bir kavurucu yel olmuştu da bu düdüğü çalıyordu. Hem ağladım hem üfledim de üfledim. Kimse duymadı o saatte. Ama yan inşaatı demir çalmaya gelen zibidilerden biri akıllıymış. Düdüğü sesine doğru gelmişler. Beni buldular. Ben düdüğü öttürmeyi bıraktım ama yeni korkular hemen yakama yapıştı: “Bana ne olacaktı acaba? Ya sakat kalırsam...?”

Hastanede ben epeyce yattım. Belim kırılmıştı. Yatmak mesele değil de ayağa kalkabilecek miydim? Korku içinde günlerce bir cevap bekledim. Ya kötürüm olursam diye aklım çıktı yerinden. Ama korkunun ecele faydası yok. Ben

hastaneden tekerlekli sandalye ile çıkabildim. Belki ileride yürüyebilirdim. “Ama şimdilik imkânsız...” demişti doktorlar. Hastanede yatarken Sabri abi hiç ziyarete falan gelmedi. Üstelik haber gönderdi. “Sigortasız olduğumdan inşaatta düştüm dersem başlarına çok iş açılırmış. Güya ben gece avarelik eden biriydim. İnşaata girmiştim ve duvardan atlayıp düşmüştüm.”

Devlet yalanımı ortaya çıkarır diye korktuğum kadar Sabri abi bizi perişan eder diye de korkuyordum. Sonunda onun dediği gibi oldu. Ben bekçi falan değildim, firmanın benimle hiç alakası yoktu. Bunun karşılığında hastane masraflarımı karşılayacaktı Sabri abi. Ama karşılamadı.

Biz büyük abamın bileziklerini satıp hastane masraflarını ödedik. Sonunda geldik anamın dizi dibine. Tekerlekli sandalyemle oturdum. Artık korkularımı oturduğum yerden yaşıyordum. Akşamları boğucu bir hava ki yatsiya kadar devam eder. Sonra yatsıdan sonra karanlıklar, sesler, renkler her şey tepemde tepinir. Sabaha kadar uyku yok. Ancak gün ışyınca dalıyorum biraz. Bir de yatakta dönemiyorum. Meğer uyuyamayan adam için yatakta dönebilmek ne büyük nimet imiş...

Günler öylece geçti... Parasızlıktan çok perişan olduk. Sonunda abamın kismet çıktı. Dünürlerimiz Almancıydı. Bana Almanya'dan tekerli sandalye getireceklerini söylediler. Söyledikleri boş çıktı. “Abamı üzmesinler de tek bana sandalye getirmesinler.” dedik. Abam bize oradan para gönderdi. Küçük bacıma talip çıkmadı. Biz üç kişi yaşamaya devam ettik, ediyoruz. Benim yine korkularım hiç ummadığım yerden çıkıyor. Gündüz gece fark etmiyor. Ama inşaattan bellediğim bir şey var. Düdüğüm hep yanımda. Korkular bastırıp da nefes alamayınca düdüğümü öttürmeye başlıyorum. Evvelden düdük ötünce anam bacım gelir kolonya falan sürer beni rahatlatırlardı. Şimdi onlar da düdük sesine alıştılar gelen giden yok. Ben korkunca bütün gücümle düdüğü üflüyorum. Korkularım; düdük sesimle, soluğum ile nefesimle havaya karışsın, uçsun gitsin diye umut ediyorum...